

Ῥεῖχταδ ἀποδιώσαντα ἐν Βιέννῃ τῷ 1832, καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἔλκεν ἡ κατ' εὐθείαν γραμμὴ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Οἰκογενείας. Ὁ Ναπολέων εἶχε τέσσαρας ἀδελφοὺς, τὸν Ἰωσήφ, τὸν καὶ πρεσβύτερον, τὸν Λουκιανόν, τὸν Λουδοβίκον, καὶ τὸν Ἰερώνυμον καὶ τρεῖς ἀδελφάς τὴν Ἑλίζαν, τὴν Παυλίαν καὶ τὴν Καρολίαν. Ὁ Ἰωσήφ, βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, ἀφῆκε δύο θυγατέρας, τὴν Ζεναΐδαν καὶ Καρλόταν, υἱοὺς δὲ κανένα. Ὁ Λουκιανός, πρίγκιψ τοῦ Κανίνου, εἶχεν ἑνδεκα τέκνα, πέντε υἱοὺς καὶ ἕξ θυγατέρας, ἐξ ὧν ζῶσι σήμερον, ὁ Κάρολος Ναπολέων, Πρίγκιψ τοῦ Κανίνου, ὁ καὶ χρηματίας πρόεδρος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν ἐξαδέλφην τοῦ Ζεναΐδαν, θυγατέρα καὶ κληρονόμον τοῦ Ἰωσήφ, ἐξ ἧς ἀπέκτησε δέκα τέκνα τὸν Λουδοβίκον Λουκιανόν, τὸν Πέτρον Ναπολέοντα, τὸν Ἀντώνιον, τὴν Καρλόταν, τὴν Χρυστίνην, τὴν Λετιτίαν, τὴν Ἀλεξανδρίαν καὶ τὴν Ἰωάνναν, ὑπάνδρους ἤδη ὅλας.

Ὁ Λουδοβίκος, βασιλεὺς τῆς Ὁλλάνδας ὅστις ἐνυμφεύθη τὴν πρόγονον τοῦ Ναπολέοντος, βασίλισσαν Ὁρτενσίαν, ἀπέκτησε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Ναπολέοντα, τὸν Ναπολέοντα Λουδοβίκον καὶ τὸν Λουδοβίκον Ναπολέοντα, ὅστις καὶ μόνος ἐπέζησε καὶ ἤδη εἶναι πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ὁ Ἰερώνυμος βασιλεὺς τῆς Βεστροφίας εἶχε δύο υἱοὺς τὸν Ἰερώνυμον Ναπολέοντα, καὶ τὸν Ναπολέοντα καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Μαθίλδην, ἥδη πριγκιπέσσαν Δελμίδωφ.

Ἀπὸ τὰς ἀδελφάς τοῦ Ναπολέοντος, ἡ Ἑλίζα ἐνυμφεύθη τὸν πρίγκιπα Φίλῆκα Βακκινῶν, καὶ ἀφῆκε δύο θυγατέρας· ἡ Παυλίνα, ὑπανδρευθεῖσα τὸν πρίγκιπα Βοργέζην, δὲν ἀφῆκε τέκνα, καὶ ἡ Καρολίνα, ἥτις συνεζεύχθη μετὰ τοῦ Μουράτου βασιλέως τῆς Νεαπόλεως. Αὕτη εἶναι ἡ μήτηρ τοῦ Λουκιανοῦ Καρόλου Μουράτου καὶ τῆς Λουΐζης. Ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἀδελφάς τοῦ Ναπολέοντος μόνος ὁ Ἰερώνυμος ζῇ καὶ εἶναι ἤδη διοικητὴς τοῦ καταστήματος τῶν Ἀπομάχων εἰς Παρισίους. Ἐκ τῆς δευτέρας γενεᾶς, τῶν ἀνεψιῶν, ὑπάρχουσι δεκατέσσαρες καὶ ἕκ τῆς τρίτης πολὺ μεγαλῆτερος ἀριθμός. Ἐκ τούτων ὅλων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἤδη πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Λουδοβίκος Ναπολέων δὲν εἶναι ὁ ἀρχηγέτης τῆς οἰκογενείας, κατὰ τὴν τάξιν τῆς φύσεως. Ἄλλ' εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Λουκιανός ὅτε ὑπέπεσεν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Ναπολέοντος, εἶδε τοὺς ἀπογόνους τοῦ ἐξηρημένους ἀπὸ τὴν εἰς τὸν θρόνον διαδοχὴν. Ὁ Πρίγκιψ Κανίνος, ὁ ἀληθὴς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἐκήρυξε τὴν πρόθεσίν του νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλίαν καὶ νὰ ἐκλεγθῇ ἀντιπρόσωπος, ἀλλ' ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις δὲν τῷ ἐσυγχώρησε νὰ διαμείνῃ εἰς Γαλίαν.

ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ.

Εἰς οὐδεμίαν τῶν μεγάλων πρωτεύουσων τῆς Εὐρώπης ὑπάρχει ποσοῦτον πλούσιον καὶ μέγαλον κατάστημα Ἀρχείου, ὡς εἰς Βενετίαν. Περιέχει 298 αἰθούσας, θαλάμους, καὶ διαδρόμους, ὧν οἱ τοῖχοι καλύπτονται ἀπὸ θέσεις, αἰτίνες ἀντεθῶσιν ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης θέλουν σχηματίζει γραμμὴν 77,238 ποδῶν ἢ 14 γε-

ωγραφικῶν μιλίων. Καὶ μ' ὅλον τὸ ἄπειρον τοῦτο πλῆθος τῶν θέσεων, δὲν ἐξήρκεσε τὸ μέρος διὰ νὰ τοποθετηθῶσι τὰ 8, 664,709 τετράδια τὰ ὅποια συνιστῶσι τὸ ὅλον τῶν τοῦ ἀρχείου τούτου ἐγγράφων. Νομίζομεν ὅτι δὲν ἀπατάμεθα, λέγοντες ὅτι χίλιοι γραφεῖς ἐργαζόμενοι ὁκτὼ ὥρας τὴν ἡμέραν ἀδιακόπως, ἤθελον χρειασθῇ ὄχι ἀλιγώτερον τῶν 735 ἐτῶν, ἤτοι 22 γενεάς, διὰ νὰ ἀντηγράψωσιν ὅλα ταῦτα τὰ ἐγγράφα, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς 1890 ἀρχεῖα. Οὕτως, χίλιοι γραφεῖς οὔτινες ἤθελον ἀρχίσαι ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Γοδόφредος Βουλβίων καὶ οἱ σταυροφόροι τοῦ ἐκυρίευσαν τὴν Ἱερουσαλήμ, μόλις σήμερον ἤθελον τελειώσει τὴν ἐργασίαν των.

(German Sketches.)

Η ΕΛΒΕΤΙΑ.

Ἡ Ἑλβετία ἐπιδείκνυσιν ὅλην τὴν μεγαλειότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν ὀρεινῆς χώρας, ὅλην τὴν λαμπύσαν ὠραιότητα ποικίλων καλλιεργημένων πεδιάδων, καὶ παρίστανει ἐνταυτῷ πάντα τὸν τρόπον τῶν ἀρκτικῶν ἀτραπῶν, καὶ τῆς φύσεως τὰ πρῶτα θαύματα ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν Ἄλπεων. — Ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἡ Ἑλβετία ἐστὶ διηνεκὴς ἄλυστι λόφων, βουνῶν, καὶ ὄρεων· μεταξὺ δ' ἐκτυλίσσονται κοιλάδες τὰ μάλα εὐφρόσιοι. Τὰ πεδία διακόπτονται ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ ὑψωμάτων, καὶ θαυλωμάτων, καὶ συνδέονται μετὰ τῶν βουνῶν διὰ τερπνῶν κατφόρων. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὑψῶν, ἡ λίμνη, εἴτε ποτάμιον φαίνεται, ἅτινα διὰ τῶν ἐλιγμῶν αὐτῶν μεταξὺ τῶν λόφων καταποικιλλοῦσι τὸ θελξίόφθαλμον ὄραμα.

Εἰς τὸ πλεῖστον δὲ τῶν χωρῶν, μὲ θολούμενον ἔμμη, ὁ θεατὴς βλέπει βουνόν κτισμένον ἐπὶ βουνῶν ἄλλων, ἅτινα δύο, καὶ τρεῖς καὶ πλείους ἐτι φοβεράς ἐξοχὰς ἔχουσι, καὶ πλησίον τῆς ἐπὶ μακρὸν βαινοῦσης αὐτῶν ἀποσπάσεως ὑψοῦσι κορυφὰς χανομένας ὑπὲρ τῶν συνέφων τὰ σπλάγχχν. — Αἶφνης δὲ ἀνοίγεται πάλιν μακρὰ, εὐρεία, γονιμωτάτη, καὶ ἀπὸ ρύακας θελεκτικούς ποτιζομένη κοιλάς, ἡ θεὰ μεγάλη, καὶ ἀπέναντι κείμενα βουνά, πλήθοντα ἐξ ἰσοῦ ἀνθρώπων, ἐκκλησιῶν χωρίων, ἐρημικῶν καλυδῶν καὶ οἰκημάτων τῆς ἐξοχῆς, ἀμπέλων, καρποφόρων δένδρων, καὶ ποιμνίων. Ἐδῶ παρουσιάζεται δάσος ὠραῖον, ἡ σειρά ὑπερφῶν, φαλακρῶν κιτρίνων βράχων, ποὺ καὶ ποὺ ἀπὸ βρύα περικυκλωμέναν, κ' ἐκ τῶν φαραγγίων τῶν βράχων τούτων πεύκαι, κ' ἔλατοι προεξέρχονται, καὶ εἰς τὸν αἶρα φαίνονται κυμαινόμεναι. Ἐπὶ τῶν ἀποκρήμων κορυφῶν τῶν βράχων αὐτῶν σώζονται ἐρείπια χωρικῶν πύργων, στέρνα θρασεία καὶ ἰσχυρά ἐπιδεικνύοντα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν καταστροφὴν των ὑπερθεν μεταξὺ αὐτῶν κρημνίζονται καταρρέαντες ἀφρόντες μετ' ἀγρίου πατάγου. Ἐπ' ἀνέρχεται ὁ θεατὴς εἰς τὰ σκηνογραφήματα τῶν χειμάρρων καὶ τῶν λιμνῶν εἰς ὧν τὰς ὄχθας κῶμαι, ἀμπελόβουνα, καὶ χωρικά οἰκίσματα παραμυκύνουσιν ἐκτυλίσσοντα τὴν λαμπράν αὐτῶν καλλονὴν, καὶ ὧν ὀπίσθεν μεγαλοπρεπὲς ἀμφιθέατρον ἐπιφαίνεται σχηματιζόμενον ὑπ' ὄρεων, ἅτινα πρὸς τὸ ἀόριστον ἄπειρον βαίνοντα, ὑψοῦνται καὶ χάνονται ἐντὸς τῶν

νεφών εἰς τοῦ ὀρίζοντος τὸ ἄμετρον βάθος. Ἐπειτα ὑπὲρ ταῦτα, μακρότερον ἔτι ἐγείρονται, ὡς κωνιοτήτος ἑμβλήμα αἱ κορυφαὶ τῶν αἰωνίως χιονοσκεπῶν καὶ ὄρειων τοῦ Πάγου καλουμένων, τὰ ὅσα δὲ ταῦτα κυκλοφίρως ἀνταναλῶσι καὶ ἀποπλατύνουσι τὸ σέλας εἰς τὸν ὀρίζοντα, καὶ σχηματίζουσιν οὕτω μίαν τῶν μεγαλοπρεπεστάτων καὶ σπανιωτάτων σκηνῶν τῆς φύσεως.

Πανταχόθεν κελαρύζουσι κρῖναι παρὰ τῶν ὄρειων τοὺς πόδας, ἡ μετὰ τερπνοῦ κρεταλισμοῦ ἀπὸ τῶν βράχων χεῖμαρροι καταπίπτουσι· ἐνίοτε δ' οἱ χεῖμαρροι οὗτοι τοσοῦτον ὑψόθεν καταφέρονται, ὥστε πηγάζουσι, θὰ εἴπῃς, ἀπὸ τῶν νεφῶν. Συχνάκις πιστεύεις, ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς ἀπέραντον ἔρημον κατασκεπῇ ἀπὸ ἐλάτους ἀγρίας, καὶ φοβεροὺς βράχους, ἀλλ' αἰφνης ἡ ὁδὸς ἀλλάζει, λεῖμιν φαιδρὸς, γλοσσεφῆς, ἐὼς φέρων ἀνοίγεται ὑπὸ τὸ ἥλέμμα, εἴτε φαίνεται μακρὰν ἀπέχουσα λαμπρὰ θέα, κωμόπολις ὅλη μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῆς, καὶ τῶν καλυβῶν ὡς ἀπὸ τῶν νεφῶν ἀκούεται τῶν ποιμνίων τὸ βλήχημα κρυπτομένων εἰς τὸ ὄμμα, ἡ φαίνοντ' αἱ αἶγες ἀναρρίχωνται εἰς τῶν βράχων τὰ νῶτα, καὶ πηδῶσαι ἐπὶ τῶν εἰρηνικῶν αὐτῶν καλυβῶν, ἐνῶ, εἰς τὴν κοιλάδα αἱ κάλλιται τῆς φύσεως θυγατέρες ἄδουσαι καὶ ἀστεϊζόμεναι περαιοῦσι τοῦ χόρτου τὴν συλλογὴν.

Ποικιλία, μεγαλεῖον καὶ ἁρμονία εἰσὶν ὁ ἰδιᾶζων χαρακτήρ τῶν Ἑλβετικῶν κωμῶν. Ἀλλ' οὐδὲν ἐπιδείκνυται πλέον εἰς ταύτας ἢ τὸ ἰσχυρὸν τῆς ὁμονοίας καὶ αἱ σπάνιαι καὶ ἀξιόλογοι ἀντιπαραστάσεις. — Ἐν ταύτῃ ἡ φαιδρότης καὶ ἡ γονιμότης τοῦ Θέου φαίνοντ' ἀνέπαφα ὑπὸ τοῦ χειμῶνος τὴν ἀγριότητα, καὶ τῆς Γροινλανδίας οἱ τρόμοι χιλιᾶκις ἰδῶ δεινότεροι ὑπέρεκινται παραδείσου, ὅπου χιλιᾶδες ἀνθέων γεννῶνται.

HIRSCHFELD.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΟΧΑΡΤΩΝ.

Τὰ παιγνιόχαρτα εὐρέθησαν ἐν Ἰταλίᾳ τὸν 14' αἰῶνα· ὁ Ἀββᾶς Λογγερῶ, ὁ ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας, ὅστις ἴσως ἔμαθε πλέον ἢ ἄλλος, εἶδε παιγνίδιον χαρτίων τοιοῦτων, ὅποια ἦσαν εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν κατασκευὴν. Εἶχον 7—8 δακτύλων μῆκος, ἐφαίνοντο δ' ἐπ' αὐτῶν εἰς πάππας, αὐτοκράτορες, καὶ αἱ τέσσαρες μοναρχίαι ἀλληλομαχοῦσαι, ἀφ' οὗ ἐπήγασαν τὰ παρ' ἡμῖν τέσσαρα χρώματα. Τὸ 1390 εἰσήγαγον τὰ παιγνιόχαρτα εἰς Γαλίαν πρὸς ψυχαγωγίαν τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ ΣΤ'. ὑποκειμένου τότε εἰς παραφροσύνην. Τὸ οἰκονομικὸν συμβούλιον ἐπλήρωσε ποσότητα δυσανάλογον, τοῦ μεγέθους ἑνεκα, διὰ τὸ ἀγορασθὲν παιγνιδίων. Ἡ Argine ὄνομα τῆς δάμας τοῦ σπαθίου παιγνιδίου. Ἡ Argine ὄνομα τῆς δάμας τοῦ Regina. ἦτο δ' αὕτη, ἡ εἰν' ὁ ἀναγραμματισμὸς τοῦ Regina. ἦτο δ' αὕτη, ἡ βασίλισσα Maria τοῦ Ἀρτζου, σύζυγος Καρόλου τοῦ Ζ', πρὸς ἣν ὁ ζωγράφος Ιακεμῖνος ὁ Γριγγοννέρος ἀφίερωσε τὰ χαρτία, ἅτινα ἐφεῦρεν ἰδίως διὰ τὴν αὐτὴν τῆς Γαλλίας τὸν ἐπόμενον αἰῶνα. Ἡ Rachel ὄνομα τῆς δάμας καρῶν ἦτον ἡ Ἀργὴ Σορέλη. Ἡ δάμα τῆς Πίκας ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς πολεμικῆς Παλ-

λάδος ἀλληγορεῖτο πρὸς τὴν παρθένον τοῦ Ὁρλεάνς, καὶ Ἰσαβὴ ἐκ Βαυαρίας παρίστατο διὰ τῆς δάμας τῆς κούπας ὑπὸ τ' ὄνομα τῆς αὐτοκρατορίσσης Ιουδήθ ἡγεμονίδος μάλα κομψῆς, καὶ εὐπαρφύου. Ἰπὸ τὸν David τέλος, τὸν ῥήγαν τῆς Πίκας, ἀναγνωρίζετ' εὐκόλως Κάρολος ὁ Ζ' διωκόμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὡς ὁ Δαβὶδ ὑπὸ τοῦ Σαουλ, καὶ ἀναγκαζόμενος νὰ ὑπερασπισθῇ καθ' υἱοῦ ἐπαναστάτου. Οἱ τέσσαρες Φάνται, Ogier, Lancelat, Lahire, καὶ Hector, εἰσὶν ὡσαύτως ἱστορικὰ πρόσωπα· οἱ δύο πρῶτοι ἦσαν ἥρωες ἡ ἀνδρεῖοι τῆς ἐποχῆς Καρόλου τοῦ μεγάλου· ὁ δὲ Hector de Calard καὶ Lahire ἐγένοντο στρατηγοὶ διάσῃμοι ὑπὸ Κάρολον τὸν Ζ'.

Καὶ οἱ μὲν τέσσαρες Φάνται (valet ἡ ἀρχαῖστί varlet, τίτλος μεθ' ὃν εἶπετο ὁ τοῦ ἱππότη) παρίστανον τὴν εὐγένειαν, τὰ λοιπὰ δὲ χαρτία μέχρι τοῦ δεκαπρίου τοὺς στρατιώτας, καὶ τὰ χρώματ' αὐτὰ ἦσαν στρατιωτικὰ ἑμβλήματα. — Τὴν κούπαν νοοῦσιν ὡς σύμβολον τῆς ἀνδρίας, ὡς ὅπλα δὲ τὴν πίκαν καὶ τὸ καρῶν. Τέλος τὸ σπαθί (φυλλόσχημον) παρίστανε τὸ χόρτον περὶ οὗ πᾶς στρατηγὸς ὀφείλει νὰ φροντίζῃ ὅταν στρατοπεδεύῃ. Λέγουσιν ὡσαύτως ὅτι ὁ ἄσος εἶναι σύμβολον τοῦ χρηματικοῦ, ὅπερ ἀποτελεῖ τοῦ πολέμου τὰ νεῦρα. Καὶ τῶντι ἄσος ἐλέγτο νόμισμά τι, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, οἵτινες ἐσήμαινον ὑπὸ τ' ὄνομα τοῦτο καὶ ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν τοῦ πολίτου.

Τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1694, ὁ Σὶρ Ἐδουάρδος ῤύσσελ, ἀρχιστράτηγος τῶν Βρεττανικῶν δυνάμεων ἐν τῇ Μεσογείᾳ, ἔδωκεν ἐν πόνσιον. Τὸ ῤυστὸν ἐπλήρου τὴν μαρμάρινον δεξαμενὴν κήπου ἐν μέσῳ τεσσάρων δενδροστιχημάτων ἐκ πορτοκαλεῶν καὶ λιμονεῶν· ἐκάστη δὲ δενδροστιχία περιεῖχε καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μῆκος τράπεζαν φέρουσαν μεγαλοπρεπὲς προάριστον. Διὰ τὴν σκευασίαν τοῦ ποτοῦ ἔρριψαν εἰς τὴν δεξαμενὴν τὰ ἐξῆς· τέσσαρα βαρέλια ῤανίου, ὀκτὼ βαρέλια ὕδατος διηθισμένου, εἴκοσι πέντε χιλιᾶδας λιμόνια, ὀγδοήκοντα κοτύλας χυμοῦ λιμονίου, δεκατρεῖς στατήρας ζαχάρως, ἑκατὸν λίτρας μοσχοκαρύου, τριακόσια δίπυρα (παξιμάδια), καὶ τέλος μίαν βαρέλλιαν μαλαγίου. Τῆς δεξαμενῆς δ' ἐπέκειτο πέπλος προασπιζόμενος αὐτὴν κατὰ τῆς ἐροχῆς, καὶ κατεσκεύασαν ὡς δασύλλιον ῥόδων, ἀκάτιον ἐφ' οὗ ναυτίλος ἐκ τοῦ στόλου ἐπλεεν ἐπὶ τοῦ πονσίου, καὶ προσέφερεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας ἀριθμουμένους ὑπὲρ ἑξ χιλιᾶδας.

— Βύγενῆς Βρεταννὸς (Γάλλος) καθ' ὑπερβολὴν σιωπηλὸς καὶ λακωνικὸς· ποτὲ δὲν ἀπέτεινεν ἐρωτήσεις, οὐτ' ἀπεκρίνετο ἐμὴ διὰ λείων μονοσυλλαβῶν, εἰς ὅσας ἄλλος τῷ ἀπέτεινε. Παρόντος ποτὲ εἰς τὸ συμπόσιον Πριγγιπέσσης, ἡ κυρία αὕτη προὐκάλεσε ἕνα τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τῆς Ἑλβετικῆς φρουρᾶς νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὁμιλήσῃ· ὁ ἀξιωματικὸς ἐκαθέσθη παρὰ τῷ Βρεττανῷ, καὶ πῶ ἔκαμε τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ συμποσίου. — Τί σὺ πᾶν τρώγετε; — Ὀρίζον. — Τί οἶνον πίνετε; — Λευκόν, καὶ δέκα προσέτι ἐρωτήσεις τυχοῦσας ὁμοίων ἀποκρίσεων — Κύριε! ἐξακολουθεῖ ὁ ἀξιωματικὸς, εἰσθε ἀπὸ τὸ Σαίμμελιν; — Ναί — Εἰν